

Nyilas Atilla

ÁLOMKAMRA

Az álmodó áramtalanít két elosztót,
kikapcsolja a mobiltelefonját,
pizsamát ölt, esti gyógyszert vesz be,
megnézi, zárva-e a lakás ajtaja,
vizel, fogat mos, jó éjszakát kíván,
visszavonul az álmokkamrába
– ami hajdanán a nappali volt,
aztán amikor ideköltöztünk,
egy ideig raktárhelyiségként szolgált,
majd karácsonyfás szobának neveztetett el,
nappali volt megint, pianínóval,
aztán a hálónkat átadtuk a lányunknak,
s a korábbi nappali lett a hálószobánk –,
kisvillanyt kapcsol föl, megágyaz,
támlához polcolja a fejét,
olvas néhány oldalt a Bibliából,
leteszi a könyvet és a szemüvegét,
kattint a kislámpa kapcsolójával,
nyaka alá igazítja a gyöngypárnát,
az oldalára fordul, gondolkodik,
gondolatai lassan elmosódnak,
és egyszer csak már végre álmodik –
álmodik az egyik keresztfiáról,
álmodik egy felolvasóestről,
minden vershez külön fellépőruhát,
rég nem látott költőtársairól,
köztük olyanokról, akik már nem élnek,
piros tintával írott levélről,
álmodik egy sakkversenyről,
lóval levett kétdecis pohárról,
álmodik egy régi szerelméről,
gyereket vár tőle, és döntenie kell,
egy festő négy alkotókorszakáról,
cirkuszszerű moziról, autóvezetésről,

vizsgáról, Pilinszky Jánosról,
nem kéne-e mindent újrakezdeni,
és csak olyan verset írni, mint ő,
álmodik egy performanszról,
nagy utazásról, zsúfolt vonatról,
szívéhez közel álló tanárkollégáról,
veszélyben lévő csecsemőről,
álmodik baráti szerkesztőről,
*saját kényszeres tüneteiről –
ajtók és triplaüvegű ablakok
szűrik a zajt, függönyök a fényt,
és de jó az álomból ébredni,
hangulatában ideig bódulni.*

Pannon Tükör, 2022/6.